

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216200383
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8216200383.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobkyne: Slovenská republika - Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, právne zastúpený: IURIS SL s. r. o., so sídlom Dúbravská cesta 2, Bratislava - mestská časť Karlova Ves 841 04, IČO: 53 204 786, proti žalovaným: 1./ C. J., nar. XX.XX.XXXX, M. A. č. XX/B, XXXX J., C., 2./ W. Y., nar. XX.XX.XXXX, Y. A. XX, XXXX J., C., 3./ W. V., nar. XX.XX.XXXX, V. P. - L. č. X-X, XXXX J. č. XXXX, C., 4./ N. J., nar. XX.XX.XXXX, M. A. č. XX/J., XXXX J., C., všetci žalovaní právne zastúpení: JUDr. Tünde Keszegh, Ph.D., advokátka, Alžbetínske námestie č. 1203, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 42 155 932, o určenie vlastníckeho práva s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 1C/33/2016-497 zo dňa 30.03.2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaným v 1. až 4. rade priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie a následne rozsudkom č. k. 1C/33/2016-497 zo dňa 30.03.2021 rozhodol tak, že:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaným v 1. až 4. rade p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 1 Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. n. účinného v čase vydania konfiškačného rozhodnutia, § 33 ods. 1, § 72 ods. 2 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o správnom konaní účinného v čase vydania konfiškačného rozhodnutia, čl. 7 ods. 5, čl. 144 ods. 1, čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1, čl. 19, čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, § 193, § 455 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne vedenou na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6C/176/2009 domáhala voči žalovaným v 1. až 4. rade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat. úz. E.. Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 6C/176/2009-403 zo dňa 09.11.2011 žalobu žalobkyne zamietol a po podaní odvolania bol tento rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/43/2012-479 zo dňa 30.04.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.09.2013. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky

proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/43/2012-479 zo dňa 30.04.2013, Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok Okresného súdu Bardejov a vec vrátil Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie, ktorému bola pridelená sp. zn. 1C/33/2016. Následne Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom zo dňa 19.05.2020 k sťažnosti č. XXXXX/XX konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.09.2015 sp. zn. 4MCdo 12/2014 bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru.

4. Súd prvej inštancie sa v prvom rade musel vysporiadať s právnymi dôsledkami uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015, keďže v zmysle § 455 CSP je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu a zároveň s právnymi dôsledkami rozsudku Európsky súd pre ľudské práve zo dňa 19.05.2020, v ktorom tento súd konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom týmto rozsudkom je súd viazaný v zmysle § 193 CSP.

5. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný 4. novembra 1950 v Ríme predstavuje základ európskeho systému ochrany ľudských práv. Dohovor ako medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách bol ratifikovaný a vyhlásený spôsobom ustanoveným zákonov, pričom podpísanie dohovoru a jeho ratifikácia v mene Českej a Slovenskej Federatívnej republiky bolo oznámené Federálnym ministerstvom zahraničných vecí v Zbierka zákonov pod č. 209/1992 Zb. Keďže Dohovor o ochrane ľudských práva a základných slobôd bol ratifikovaný a vyhlásený pred účinnosťou ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. tak v zmysle Článku 154c ods. 1 Ústavy SR Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách má prednosť pred zákonmi, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Dohovor jednak zaväzuje jednotlivé štáty, aby poskytovali ochranu práv a slobôd jednotlivcom, ale poskytuje jednotlivcom procesné nástroje na priame uplatnenie takto zaručených práv a slobôd voči štátu prostredníctvom Európskeho súdu pre ľudské práva (Článok 19. Dohovoru).

6. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal aj z čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami. Z uvedeného článku Dohovoru vyplýva pre Slovenskú republiku ako zmluvnú stranu povinnosť riadiť sa právoplatným rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva vo všetkých prípadoch, ktorých je stranou, t. j. aj rozsudkom vo veci J. proti Slovenskej republike pod č. XXXXX/XX. Ďalej zohľadnil Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 239/2004 zo dňa 26. októbra 2005 ako aj STANOVISKO k implementácii rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva prijaté Európskou komisiou pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátska komisia) na jej 53. plenárnom zasadnutí (Benátky 13. - 14. december 2002).

7. V kontexte uvedeného dospel k záveru, že rozsudok, ktorým Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie dohovoru alebo jeho protokolov, žalovanému štátu ukladá nielen právnu povinnosť vyplatiť dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadosťučinenie, ale aj povinnosť zvoliť všeobecné alebo, ak to je nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku pre účely skončenia porušenia konštatovaného Európskym súdom pre ľudské práva a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu jeho dôsledkov takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, v akom to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením. Súd prvej inštancie preto skúmal, či priznaným spravodlivým zadosťučinením Európskeho súdu pre ľudské práva boli odstránené závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom, pričom dospel k záveru, že v tomto prípade je povinnosťou vnútroštátnych súdov napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením sťažovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Je teda potrebné, aby bolo prijaté individuálne opatrenie pre účely skončenia porušenia Dohovoru konštatovaného Európskym súdom pre ľudské práva a uskutočniť možnú nápravu jeho dôsledkov takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, v akom to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením. Keďže po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým boli zrušené rozhodnutia okresného a krajského súdu a vec bola vrátená Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie, nebola vec právoplatne skončená, súd prvej inštancie rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 09.11.2011, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie sťažovateľa navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Podľa záverov súdu prvej inštancie, jedine týmto spôsobom môže byť

za existujúceho skutkového a právneho stavu, naplnená povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu predmetného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k sťažovateľovi.

8. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. dochádzalo priamo dňom jeho účinnosti, t. j. 01.03.1945, pričom aby došlo k účinnej konfiškácii, museli byť splnené všetky podmienky stanovené predmetným nariadením. V zmysle záverov vykonaného dokazovania mal za to, že v danom prípade nebola splnená základná podmienka, a to existencia spôsobilého rozhodnutia, na základe ktorého malo dôjsť ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát. Uvedená nespôsobilosť konfiškačného rozhodnutia je spôsobená tým, že nedošlo k jeho riadnemu doručeniu a teda nenastala právoplatnosť a vykonateľnosť konfiškačného rozhodnutia. Z rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru J. číslo: Kom. 1/46-III. zo dňa 28.08.1946 vyplýva, že právni predchodcovia žalovaných C. Y., rod. V., L. J. a N. V. v čase vydania tohto rozhodnutia bytom na neznámom mieste, sa považujú podľa § 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 64/1/46 Sb. n. SNR za osoby maďarskej národnosti a na základe tohto rozhodnutia považuje sa pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR patriaci vlastníckym právom uvedeným osobám za skonfiškovaný ku dňu 1. marca 1945 a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Z konfiškačného rozhodnutia vyplýva, že o ňom majú byť v zmysle pokynu pod por. č. 14 upovedomení „Vlastník: Y. X.. O. V. a spol.“, avšak v rozhodnutí označené všetky osoby sa v zmysle samotného rozhodnutia nachádzajú na neznámom mieste, t. j. aj právni predchodcovia žalovaných. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že Konfiškačné komisie zriadené podľa § 1, ods. 7, 8 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. pri jednotlivých okresných národných výboroch bolo potrebné považovať za „politické úrady“ v zmysle § 6 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správni řízení), preto sa na konfiškačné konanie v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb. n. vzťahuje vládne nariadenie č. 8/1928 Sb. o správnom konaní. Z pokynu pod por. č. 14 na upovedomenie o konfiškačnom rozhodnutí vyplýva, že majú byť upovedomení aj vlastníci konfiškovaného majetku, t. j. aj právni predchodcovia žalovaných, avšak napriek skutočnosti, že konfiškačná komisia v konfiškačnom rozhodnutí konštatovala, že všetky dotknuté osoby sú na neznámom mieste, z pokynu na upovedomenie o rozhodnutí nie je zrejmé, aby konfiškačné rozhodnutie bolo doručené niektorým zo zákonom stanovených spôsobov. Súd prvej inštancie tak ustálil, že žalobca v konaní nepreukázal, že o samotnom konfiškačnom rozhodnutí dotknutí právni predchodcovia žalovaných v zmysle vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. boli upovedomení. Vzhľadom k tomu, že nebol dodržaný zákonný postup voči právnym predchodcom žalovaných, má to za následok, že ku konfiškácii ich majetku nedošlo, takže štát sa ani nemohol stať vlastníkom pozemkov. Ak majetok, ktorý mal byť skonfiškovaný právnym predchodcom žalovaných, neprešiel do vlastníctva štátu, potom nič nebránilo tento majetok následne prejednať v dedičskom konaní po nich. V dôsledku takéhoto prejednania sa potom žalovaní stali vlastníckymi sporných nehnuteľností. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, súd prvej inštancie žalobu o určenie vlastníckeho práva k podielom žalovaných k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXX a č. XXX, k. ú. E. v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Záverom poznamenal, že žalobkyňa v záverečnom vyjadrení netvrdila, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudla vydržaním, ako to bolo v podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 09.11.2011. Napriek tomu súd prvej inštancie zhodne s názorom Krajského súdu v Prešove v rozsudku zo dňa 30.04.2013 konštatoval, že žalobkyňou neboli produkované dôkazy preukazujúce jej tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, čím nebolo unesené dôkazné bremeno. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalovaným v 1. až 4. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov pôvodného konania prvoinštančného a odvolacieho konania, ako aj náhradu trov dovolacieho konania a náhradu trov nového prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, keďže žalovaní mali v konaní plný úspech vo veci s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa namietajúc, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci, ďalej z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa namietala, že napadnutý rozsudok je nekonzistentný a nezrozumiteľný, nakoľko z neho jednoznačne nevyplýva,

prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, čím došlo k porušeniu ust. § 220 ods. 2 CSP. Ďalej tiež namietal, že výrok napadnutého rozsudku je vecne nesprávny. K rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva uviedla, že tento nemá vplyv na záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR o platnom a účinnom nadobudnutí vlastníckeho práva žalobkyňou k sporným nehnuteľnostiam vyslovený v Uznesení pod spis. zn.: 4 MCdo/12/2014 zo dňa 29.12.2015. Žalobkyňa mala za to, že priznaním finančného zadosťučinenia Európskeho súdu pre ľudské práva žalovanému 1/ bolo odstránené porušenie jeho práv a predmetné rozhodnutie nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby. Takýto postup by podľa žalobkyne nemal oporu v príslušných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Ďalej namietala, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo platne ku konfiškácii, jedná sa o nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, pričom nemožno v tejto súvislosti opomenúť ani tú skutočnosť, že uvedený záver je v rozpore so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v Uznesení pod spis. zn.: 4 MCdo/12/2014 zo dňa 29.12.2015. Najvyšší súd SR v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dospel k záveru, že o správnosti doručovania Rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru v J. zo dňa 28.08.1946, číslo: Kom. 1/46-III nemožno mať pochyb. Najvyšší súd SR navyše explicitne konštatoval, že v prejednávanej veci bolo konfiškačné rozhodnutie vydané, nadobudlo právoplatnosť, a teda došlo ku konfiškácii, pričom meritórnou správnosť aktu samého súd prvej inštancie nie je oprávnený skúmať. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že nedošlo k platnej konfiškácii, uvedený záver tak predstavuje zjavné nerešpektovanie záväzného právneho názoru dovolacieho súdu. Takýto postup súdu prvej inštancie podľa žalobkyne už sám o sebe predstavuje porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na uvedené bolo v konaní podľa žalobkyne preukázané, že právny predchodca žalobkyne v dôsledku konfiškácie platne a účinne nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Žalobkyňa odvolaním napadla aj výrok o trovách konania ako výrok závislý na výroku o zamietnutí žaloby. Poukázala na skutočnosť, že v dovolacom konaní bola úspešná, a preto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ak súd priznal žalovaným voči žalobkyňi aj náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom mal byť nárok na náhradu trov konania priznaný naopak jej. Z opatrnosti uviedla, že aj v prípade zamietavého rozhodnutia sú v posudzovanom prípade dané dôvody hodné osobitného zreteľa, vzhľadom k čomu bola dôvodná aplikácia ust. § 257 CSP. Hoci z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je jednoznačný dôvod zamietnutia žaloby, v prípade ak k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, žalobkyňa považuje priznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným v rozpore s princípom spravodlivosti, nakoľko dôvod zamietavého rozhodnutia by v takom prípade nespočíval v merite veci. Navrhla, aby odvolací súd vydal nasledovný rozsudok: „Odvolací súd mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určuje, že Slovenská republika je podielovým spoluvlastníkom o veľkosti spoluvlastníckeho podielu XX/XXX pozemkov parcely reg. „C“ zapísaných na liste vlastníctva č. XXX vedenom pre k. ú. E., a to pozemkov s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX, o výmere XXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX, o výmere XXXXX m², druh pozemku: trvalý trávny porast, s parc. č. XXX, o výmere XXXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX, o výmere XXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXX m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXX m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, s parc. č. XXX/X, o výmere XXX m², druh pozemku: lesný pozemok a pozemkov parcely reg. „C“ zapísaných na liste vlastníctva č. XXX vedenom pre k. ú. E., a to pozemkov s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXX m², druh pozemku: ostatná plocha, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXXXXX m², druh pozemku: lesný pozemok, s parc. č. XXX/X, o výmere XXX m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, s parc. č. XXX/X, o výmere XXX m², druh pozemku: lesný pozemok. Žalobkyňa má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

10. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrili žalovaní. Uviedli, že napadnutý rozsudok je vecne správny a plne zrozumiteľný, nakoľko bolo v bode 46 jasne a výstižne uvedené prečo súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, a teda nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces a konanie nemá inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Námietky žalobkyne ohľadom odôvodnenia rozsudku považujú za nepravdivé a účelovo naformulované. Tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého priznaním sumy 3.900 eur Európskym súdom pre ľudské práva žalovanému v 1. rade, bolo odstránené porušenie jeho práv, považujú za nesprávne, nakoľko uvedená suma bola

žalovanému v 1. rade priznaná z titulu nemajetkovej ujmy, a to preto, že utrpel emocionálny stres z dôvodu právnej neistoty po zrušení právoplatných rozhodnutí okresného a krajského súdu. Súčasne poukázali na znenie čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaní ďalej uviedli, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnymi dôsledkami uznesenia dovolacieho súdu, ktorými bol súd prvej inštancie v zmysle ust. § 455 CSP viazaný. Podľa žalovaných, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalovaní uviedli, že tento považujú za správny a v tejto súvislosti poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR so sp. zn. II. ÚS 599/2014 zo dňa 30.09.2014. Je pravdou, že žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, no za cenu, že práve v dovolacom konaní boli porušené práva žalovaného v 1. rade, zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania považujú žalovaní za vecne správne. Navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a žalovaným priznal voči žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

11. K replike žalovaných sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že v odvolaní zrozumiteľne a výstižne zdôvodnila na základe akých konkrétnych dôvodov možno pokladať napadnutý rozsudok za nezrozumiteľný a nekonzistentný, keď na jednej strane v bodoch 44. - 46. odôvodnenia rozsudku uvádza v kontexte rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci J. proti Slovenskej republike, že je jeho povinnosťou napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením sťažovateľa do situácie pred porušením jeho práv, na druhej strane v bodoch 48. a nasl. tvrdí, že žaloba je nedôvodná vo veci samej. Pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu s poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, potom by nebolo dôvodné, aby súd pristúpil k meritórnemu prieskumu žaloby. Žalovaní však žiadnym konkrétnym spôsobom neuvádzajú, ako súd prvej inštancie túto zjavnú rozporupnosť odôvodnenia rozsudku vyriešil, resp. keďže žiadnym konkrétnym spôsobom nepopierajú, že uvedená zjavná rozporupnosť odôvodnenia rozsudku neexistuje, podľa žalobkyne sa javí, že ani samotným žalovaným nie je z odôvodnenia rozsudku zrejmé, či súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu existencie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo z dôvodu meritórneho prieskumu žaloby. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva nevysslovil porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru pre záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR o platnom a účinnom nadobudnutí vlastníckeho práva žalobkyňou k sporným nehnuteľnostiam. Porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyslovené Európskym súdom pre ľudské práva podľa žalobkyne nemá v žiadnom prípade vplyv na záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR a s tým súvisiace skutkové i právne závery vyslovené v Uznesení pod spis. zn.: 4 MCdo/12/2014 zo dňa 29.12.2015, ktoré žalovaní vo svojom vyjadrení dokonca ani len nerozporovali. Súd prvej inštancie bol podľa žalobkyne povinný záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR rešpektovať, pričom z ustanovenia žiadneho právneho predpisu, vrátane Dohovoru nevyplýva záver, že by súd prvej inštancie záväzný právny názor dovolacieho súdu v dôsledku porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru mal ignorovať. Paradoxne i samotní žalovaní nepopierali skutočnosť, že súd prvej inštancie mal pri rozhodnutí postupovať tak v intenciách ust. § 455 CSP, ako aj v intenciách ust. § 193 CSP. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôraznila, že ust. § 193 CSP v žiadnom prípade neneguje nevyhnutnosť postupovať v súlade s ust. § 455 CSP, pričom súd prvej inštancie práve ust. § 455 CSP opomenul aplikovať, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. K tvrdeniu žalovaných, že nakoľko v posudzovanom prípade nebola priznaná majetková škoda, ale „len“ náhrada nemajetkovej ujmy, preto neboli odstránené závažné dôsledky porušenia práv žalovaného 1, žalobkyňa uviedla, že predmetom tohto sporového konania je určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, čo znamená, že žalovaným v tomto konaní nemôže byť nikdy priznaná údajná majetková škoda, navyše žalovaný v 1. rade si žiadnu majetkovú škodu pred Európskym súdom pre ľudské práva neuplatňoval, a preto je podľa žalobkyne uvedené tvrdenie značne účelové. Tiež poukázala na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva považoval za primerané v súvislosti s nákladmi a výdavkami priznať žalovanému v 1. rade mimo náhrady nemajetkovej ujmy i sumu 2.000,- EUR, a teda žalovanému v 1. rade nebola priznaná „len“ náhrada nemajetkovej ujmy. Žalovanému v 1. rade nič nebránilo si svoj údajný nárok na náhradu škody uplatniť v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva, navyše údajná majetková škoda však nie je predmetom tohto sporového konania, a preto ani údajná majetková škoda, na ktorú odkazujú žalovaní, podľa žalobkyne nemôže byť v žiadnom prípade dôvodom pre zamietnutie žaloby v tomto sporovom konaní. Žalobkyňa aj naďalej trvalá na tom, že z pohľadu relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku by bolo nanajvýš nespravodlivé, aby bola žalobkyňa zaviazaná uhradiť žalovaným náhradu trov konania za dovolacie konanie, v rámci ktorého mala plný úspech. V tejto súvislosti uviedla, že Uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn.: II. ÚS 599/2014 zo dňa 30.09.2014, na ktoré odkazujú žalovaní, zásadu úspechu ani s tým súvisiacu argumentáciu žalobkyne ako aj závery

vysslovené v Uznesení Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. 11. 2019, žiadnym spôsobom nevyvracajú. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že bez ohľadu na definitívny výsledok sporu bol súd prvej inštancie povinný zohľadniť plný úspech žalobkyne v rámci dovolacieho konania.

12. K duplike žalobkyne sa žalovaní nevyjadrili.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že dátum a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.07.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobkyne v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd poznamenáva, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových

záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Odvolací súd je toho názoru, že táto vada v napadnutom rozsudku indikovaná nebola.

19. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

20. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP, stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu a na zdôraznenie správnosti predmetného rozhodnutia dodáva, že žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne vedenou na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6C/176/2009 domáhala voči žalovaným v 1. až 4. rade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat. úz. Varadka. Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 6C/176/2009-403 zo dňa 09.11.2011 žalobu žalobkyne zamietol, pričom po podaní odvolania bol tento rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/43/2012-479 zo dňa 30.04.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.09.2013.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co 43/2012 z 30. 04. 2013 rozhodol uznesením sp.zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2013 sp.zn. 19Co 43/2012 a rozsudok Okresného súdu Bardejov z 9. novembra 2011 č. k. 6C 176/2009-403 zrušil a vrátil vec Okresnému súde Bardejov na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol:

„Dovolací súd však za dôvodnú považuje námietku generálneho dovolateľa, že žalobkyňa dostatočne preukázala nadobudnutie vlastníctva predmetných nehnuteľností štátom.

V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že Povereníctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu listom z 23. augusta 1945 č. 5392/VI-573/1945 poverilo Správu štátnych lesov v Zborove dočasnou vnútenou správou na lesných majetkoch bývalých majiteľov, o.i. pod. č. 4/ Gejzu Fábryho a spol. v kat. úz. E., V., J. L. E., T. a M. (por. č.l. 25,26). Následne Konfiškačná komisia v sídle Okresného národného výboru v J. rozhodnutím z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. rozhodla o tom, že C. Y., rod. V., C. J. a N. V. treba považovať za osoby národnosti maďarskej a na základe tohto rozhodnutia sa považuje ich pôdohospodársky majetok na celom území Slovenska za skonfiškovaný k 1. marcu 1945 (por. vyššie uvedené). V predmetnom rozhodnutí je uvedený zoznam inštitúcií a osôb, ktoré sa o tomto rozhodnutí upovedomujú, pričom pod poradovým číslom XX. sa o rozhodnutí upovedomujú vlastníci konfiškovaných majetkov uvedení v texte rozhodnutia (Y. X. rod. V. a spol. - por. č.l. 260, 261). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že Okresnému súde Bardejov bol 20. decembra 1947 doručený návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ č. 4474/47, na vyznačenie konfiškácie v pkn. vl. č. X, XX a X na nehnuteľnosti zapísané na meno uvedených vlastníkov, o.i. na C. Y., rod. V., C. J. a N. V. (por. č.l. 27). Okresný súd Bardejov uznesením z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 konkrétne pod bodom 2/ povolil požadovaný zápis v pozemkovej knihe... „v zápisnici číslo XX kat. územia E., nehnuteľností Al b.č. X-XX,XX-XX, knihované pod B XX, XX/a, b, d, e, XX/a, b, XX/a, b, c, d, e, f, g, h, i, - hore uvedeným vlastníkom:“, a zároveň, „Poznamenáva sa konfiškácia podľa nariadenia čís. 104/45 Sb.n. SNR v znení nariadenia čís. 64/1946 Sb.n. SNR pre účely pozemkovej reformy s tým, že dispozície s týmto majetkom sú vyhradené výlučne Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - Slovenskému pozemkovému fondu.“ (por. č.l. 28).

Nie je dôvod pochybovať o tom, že Konfiškačné komisie zriadené podľa § 1 ods. 7, 8 nar. č. 104/1945 Sb. n. pri jednotlivých okresných národných výboroch bolo potrebné považovať za „politické úrady“ (por. § 6 nar. vl. č. 8/1928 Sb.).

Podľa § 25 cit. nar., úrad doručuje úradní spisy poštou, neuzná-li za vhodnejší doručiti je sám, svými orgány nebo obcí.

Podľa § 29 ods. 1 cit. nar., do vlastných rukou príjemcových budiž doručeno: 1. je-li to predepsáno, 2. je-li den doručení rozhodný pro počítání preklusivních lhůt nebo 3. nařídí-li to úřad ze zvláštních důvodů. Podľa § 33 ods. 1 cit. nar., osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám, neb osobám, které nejsou úřadu známy, může byti doručeno, není-li ustanoven zástupce, zmocnenec neb opatrovník, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli a doručení platí za vykonané, není-li ve správních předpisech jinak ustanoveno, kdy od vyhlášení na úřední tabuli příslušného úřadu uplynulo patnáct dní, nebyla-li ovšem ve vyhlášce stanovená lhůta delší.

Podľa ods. 2 cit. ust., úrad môže vyhlášku vyhlásiť také v obci verejným vyvěšením a jinak způsobem v místě obvyklým.

Podľa § 35 ods. 2 cit. nar., jsou-li pochybnosti nebo není-li doručeny, lze doručení prokázati jiným vhodným způsobem.

Podľa § 72 ods. 2 cit. nar., rozhodnutí je vydáno, pokud ve správních předpisech není ustanoveno jinak, doručení písemného vyhotovení, bylo-li prohlášeno ústně v přítomnosti stran, ústním prohlášením.

Súd prvého stupňa zamietnutie žaloby žalobkyne odôvodnil výlučne tým, že v konaní nebolo preukázané, že by konfiškačné rozhodnutie bolo doručené právnym predchodcom žalovaných niektorým z možných spôsobov a to prostredníctvom zástupcu, zmocnenca alebo opatrovníka, resp. verejnou vyhláškou.

Nieť dôvodu spochybňovať skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. bolo doručované dotknutým vlastníkom, keďže to vyplýva priamo z predmetného rozhodnutia, pretože podľa pokynu pod por. č. XX. bola daná dispozícia na doručovanie rozhodnutia vlastníkom konfiškovaného majetku. Zo skutočnosti, že spôsob, akým sa doručenie tohto rozhodnutia vykoná, nie je uvedený pri dispozícii na doručenie (ktorým zo spôsobov uvedených v ust. § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Sb.), nemožno vyvodiť vadnosť doručenia rozhodnutia, príp. jeho nedoručenie, pričom zo správneho predpisu ani nevyplývala pre konajúci správny orgán povinnosť vyznačovať spôsob, akým sa doručovanie vykonáva.

Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetné konfiškačné rozhodnutie bolo vydané pred takmer 70-imi rokmi, pričom od roku 1945 do roku 2005 sa žalobkyňa považovala za vlastníčku predmetných pozemkov na základe konfiškácie podľa nar. č. 104/1945 Sb. n. Právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu, na základe ktorých určitá osoba nadobúda alebo je zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou, majúcou účinky do budúcnosti, a to bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu doposiaľ existuje (v prejednávanej veci z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. júla 2011 vyplýva, že správny spis týkajúci sa konfiškácie pôdohospodárskeho majetku vedeného pod č. Kom. 1/46-III, N. V. a spol., sa kompletný nezachoval - por. čl. 332-353). V opačnom prípade by bolo možné uplatniť vady konania po neprimerane dlhej dobe a narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. Povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by tak nad mieru ospravedliteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, ktorý konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky (v tejto súv. por. aj Oznámenie Ústavného súdu ČR z 1. novembra 2005).

Súd prvého stupňa zhodne s odvolacím súdom dospeli k záveru, že účinky konfiškácie nenastali z dôvodu, že rozhodnutie konfiškačnej komisie nebolo právnym predchodcom žalovaných doručené jedným z možných spôsobov doručovania, pričom však žiadnu pozornosť nevenovali dispozičnému úkonu správneho orgánu, podľa ktorého sa o vydanom rozhodnutí upovedomujú osoby uvádzané pod por. č. 1. - 14. a žiadnu pozornosť nevenovali ani ustanoveniu § 35 ods. 2 vl. nar. č. 8/1928 Sb., podľa ktorého v prípade pochybností, je možné doručenie preukázať iným vhodným spôsobom.

Nezachovanie kompletného spisu správneho orgánu po dobu takmer sedem desaťročí, obsahujúceho skutočnosti potvrdzujúce spôsob doručenia rozhodnutia konfiškačnej komisie v tom čase osobám zdržiavajúcim sa na neznámom mieste, nie je možné pričítať na ťarchu žalobkyne. Vychádzajúc však z ustanovenia § 35 ods. 2 vl. nar. č. 8/1928 Sb., iným nepochybne vhodným spôsobom na preukázanie doručenia predmetného rozhodnutia nepochybne bolo (okrem dispozície na doručenie uvedenej priamo v konfiškačnom rozhodnutí) uznesenie Okresného súdu v Bardejove z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47. Z obsahu spisu vyplýva, že podkladom žiadosti na zápis predmetných nehnuteľností Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v J. bolo rozhodnutie Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru v J. z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III a z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb. vyplýva, že súd pred vydaním rozhodnutia skúma splnenie náležitostí pre vydanie požadovaného

rozhodnutia, t.j. aj perfektnosť listiny, na základe ktorej sa požaduje povoliť zápis v pozemkovej knihe. Keďže Okresný súd v Bardejove uznesením z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 návrhu na zápis vyhovel, je potrebné túto skutočnosť považovať za nevyvrátiteľnú právnu domnienku perfektnosti predloženej listiny tvoriacej podklad pre povolenie zápisu v pozemkovej knihe, vrátane jej právoplatnosti. Uvedené uznesenie Okresného súdu v Bardejove je potrebné považovať za verejnú listinu, ktorá je záväzná aj pre súd (por. ustanovenie § 134 O.s.p.) a pokiaľ žalovaní chcú spochybňovať jeho správnosť, sú povinní poskytnúť o tom súdu presvedčivé dôkazy. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaní disponovali takýmto dôkazom, keď už len s prihladnutím na ich vek nemôžu mať priamu vedomosť o existencii, či spôsobe doručovania predmetného konfiškačného rozhodnutia a iný dôkaz, než tvrdenie o nedostatku vedomostí o konfiškácii, súdu nepredložili.

Pokiaľ oba súdy nižších stupňov na podporu správnosti vyriešenia otázky týkajúcej sa doručenia konfiškačného rozhodnutia zhodne poukazovali na doručenie uznesenia Okresného súdu v Bardejove z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 súdom ustanovenému kurátorovi, dovolací súd poznamenáva, že nebolo možné porovnávať doručovanie rozhodnutia v súdnom konaní a v konaní správnom, pretože zatiaľ čo podľa § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Sb. bolo možné rozhodnutie správneho orgánu doručiť o.i. aj verejnou vyhláškou na úradnej tabuli (t.j. aj bez ustanovenia zástupcu), v súdnom konaní takýto postup (verejnou vyhláškou) prípustný nebol.

Konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho úradu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalovaných sú splnené, a že ich majetok bol dňom účinnosti nar. č. 104/1945 Sb. n., t.j. 1. marcom 1945 skonfiškovaný. Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie o tom, či konkrétna osoba bola osobou maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť (§ 1 ods. 1 písm. b/ cit. nariadenia). V prejednávanej veci predmetné rozhodnutie bolo vydané, nadobudlo právoplatnosť a teda došlo ku konfiškácii, pričom meritórnou správnosť aktu samého súd nie je oprávnený skúmať. To platí aj o otázke, či je správne skutkové zistenie uznesenia, že býv. vlastníci pozemkov sú na neznámom mieste (a z toho vyplývajúci zvolený spôsob doručenia upovedomenia, najmä, keď aj lehota od vyhlásenia na úradnej tabuli nepochybné už uplynula). Pokiaľ teda súdy nižších stupňov dospeli k opačnému záveru, bolo potrebné dovolací dôvod uvádzaný generálnym prokurátorom, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), považovať za opodstatnený.

Za vadu konania podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. označil generálny prokurátor aj právny názor odvolacieho súdu týkajúci sa nadobudnutia vlastníctva žalovanými v rámci konania o ROEP.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ROEP (register obnovenej evidencie pozemkov) je súpis pozemkov a ich vlastníkov, ktorí z rôznych dôvodov neboli pred vyhotovením registra evidovaní v katastri. Najčastejšie ide o vlastníkov, ktorí sú evidovaní len v pozemkovej knihe, alebo ktorí neboli za socializmu zapísaní do evidencie nehnuteľností, hoci majú k pozemku listinu (dedičské osvedčenie, zmluvu a pod.). Vlastnícke práva k pozemkom boli za socializmu evidované neúplne. Túto neúplnú evidenciu prevzal aj kataster nehnuteľností, ktorý vznikol po roku 1989. Aby boli v katastri zapísané všetky pozemky, pristúpilo sa k tvorbe ROEP.

Vo vzťahu k prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na rôzne politicko-právne zmeny od roku 1945 súčasný kataster nehnuteľností neodráža reálny stav vlastníctva k pozemkom. V minulom období sa z rôznych dôvodov do pozemkových kníh nedostali niektoré konfiškačné rozhodnutia, pretože nebolo zákonnou povinnosťou zapísať konfiškáciu majetku do pozemnoknižnej vložky (tu por. aj znenie § 3 ods. 1 č. 2. zákona č. 90/1947 Sb. n. o pozemnoknižnom usporiadaní konfiškovaného nepriateľského majetku, podľa ktorého navrhovať pozemnoknižné usporiadanie prináležalo pri pôdohospodárskom majetku konfiškovanému podľa nar. č. 104/1945 Sb. n., len Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy). Pri vypracovaní ROEP preto dochádzalo v dôsledku nedostatočne zistených podkladov k chybám a právny stav vyplývajúci z listu vlastníctva založeného v rámci ROEP nezodpovedal stavu skutočnému. Keďže katastre nekontrolujú správnosť a úplnosť podkladov pre vyhotovenie ROEP, kvalita vyhotovenej evidencie nie je spoľahlivá, preto na riešenie týchto pochybení je daná príslušnosť súdov v civilnom konaní. K takémuto pochybeniu zjavne došlo aj v prejednávanej veci, keď napriek tomu, že v pkn. vl. č. XX. pod pol. č. XX bola poznamenaná konfiškácia majetku podľa nar. č. 104/1945 Sb. n., následne podľa § 10 ods. 2 zák. č. 46/1948 Sb., bolo zapísané vlastníctvo pre Československý štát, pričom v rámci ROEP boli ako vlastníci uvedení právni predchodcovia žalovaných. Dovolací súd sa preto stotožnil s názorom generálneho prokurátora, že podľa zákona č. 180/1995 Z.z. sa vlastníctvo nenadobúdalo, ale sa iba zisťovali dostupné údaje o právnych vzťahoch k pozemkom a na ich základe sa zostavoval register obnovenej evidencie pozemkov. Pokiaľ odvolací súd vychádzal z názoru,

že zapísaním právnych predchodcov v katastri nehnuteľností v rámci ROEP ako vlastníkov predmetných nehnuteľností štát uznal ich vlastnícke právo (nadobudli vlastníctvo), posúdil vec po právnej stránke nesprávne (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Z dôvodu, že rozhodnutia nižších súdov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre okresný súd záväzný.“

22. Podľa ust. § 455 CSP: „Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.“

23. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie si bol vedomý skutočnosti, že je právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v uznesení sp.zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 viazaný, pričom z jeho rozhodnutia jasne vyplýva, prečo právne záväzný názor nadriadeného súdu nepremietol aj do svojho rozhodnutia (bod 27. - 37, bod 39 - 46).

24. Aj keď je súd prvej inštancie, rovnako ako aj odvolací súd v zmysle ust. § 455 CSP viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zohľadnil aj závery vyplývajúce z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 19. mája 2020, ktorým tento rozhodol o sťažnosti č. 75041/17 pre porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie v kontexte mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom) v prípade J. proti Slovenskej republike, a to tak, že sťažnosť vyhlásil za prijateľnú (1. výrok), rozhodol, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru (2. výrok), rozhodol a) že dotknutý štát je povinný zaplatiť sťažovateľovi do troch mesiacov nasledujúce sumy: (i) 3.900,- EUR (tritisícdeväťsto eur) spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená, z titulu nemajetkovej ujmy, (ii) 2.000,- EUR (dvetisíc eur) spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť sťažovateľovi vyrubená, z titulu nákladov a výdavkov; b) že od uplynutia uvedených troch mesiacov až do vyplatenia budú k uvedeným sumám pripočítané úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej minimálnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania zvýšenej o tri percentá (3. výrok) a zamietol zvyšok sťažovateľovho nároku na spravodlivé zadostučinenie (4. výrok). V odôvodnení rozhodnutia Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že:

„24. Sťažovateľ uviedol, že podľa najvyššieho súdu a vlády, odlišné právne názory na výklad vnútroštátnych právnych noriem o správnom konaní predstavovali v jeho prípade dostatočný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania. Vláda navyše trvala na tom, že nesprávny výklad zo strany nižších súdov predstavoval názorový exces, ktorý spôsobil základnú vadu v konaní. Podľa názoru sťažovateľa však bola sporná otázka bežnou právnou otázkou, ku ktorej mal štát rozsiahlu možnosť sa vyjadriť v priebehu konania, ktoré predchádzalo právoplatnému rozsudku krajského súdu, a v konaní sa nevyskytla žiadna základná vada alebo omyl, ktoré by vyžadovali zrušenie rozsudku prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov.

25. V súvislosti s argumentáciou vlády, že podanie mimoriadneho dovolania bolo odôvodnené záujmom na zachovaní právnej istoty sťažovateľ uviedol, že to bol štát, ktorý v roku 2009 inicioval konanie (pozri skôr uvedený odsek 7), a tým zasiahol do právnej istoty a napadol status quo. V dôsledku toho rozsudok najvyššieho súdu zasiahol do vlastníckeho práva, ktoré štát v roku 2000 priznal jeho právnym predchodcom v priebehu konania o obnove evidencie niektorých pozemkov. V každom prípade, vláda sa odvolávala na právnú istotu vo vzťahu k vlastníckym právam tvrdiac, že štát vlastnil a obhospodaroval dotknuté pozemky veľmi dlhú dobu, pričom článok 6 vyžaduje právnú istotu v súvislosti s právoplatnými súdnymi rozhodnutiami. Vzhľadom na to, aj pokiaľ by rozsudky nižších súdov boli nesprávne a aj pokiaľ by bol štát vlastníkom pozemkov v čase konania, čo ale nebol tento prípad, nebol by to dostatočný dôvod na zrušenie právoplatného rozsudku.

26. Napokon sťažovateľ namietal, že v tomto prípade nebola dodržaná rovnosť zbraní, pretože na rozdiel od druhej strany (t.j. štátu), on nemal možnosť predložiť generálnemu prokurátorovi svoj názor na to, či by malo byť podané mimoriadne dovolanie. Podľa jeho názoru, uvedené nemohlo byť napravené tým, že sa mohol vyjadriť k mimoriadnemu dovolaniu po tom, ako bolo podané na najvyšší súd.

27. Vláda uviedla, že generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vyjadril svoj názor, podľa ktorého vládne nariadenie č. 8/1928 Sb., o ktoré sa opreli nižšie súdy, sa na túto vec nevzťahovalo, ďalej uviedol, že ku konfiškácii došlo ex lege a že vlastnícke právo nebolo možné nadobudnúť

prostredníctvom procesu obnovy evidencie. Preto skutočnosť, že právni predchodcovia sťažovateľa boli v tomto procese zaevidovaní ako vlastníci, bola chyba, ktorú bolo potrebné napraviť. Najvyšší súd vzhľadom na to rozhodol, že s cieľom zachovať právnu istotu, ako aj nevyhnutnú autoritu štátu, (konfiškačné) rozhodnutia, na základe ktorých určitá osoba nadobudla vlastnícke právo alebo bola zbavená vlastníckeho práva, nemožno spochybňovať a tieto rozhodnutia musia vyvolávať účinky do budúcnosti bez ohľadu na to, či sa zachovali v písomnej forme.

28. Vláda tiež zdôraznila, že judikatúra Súdu absolútne nezakazuje možnosť zrušenia právoplatných rozhodnutí na základe mimoriadneho opravného prostriedku za predpokladu, že takýto odklon od princípu právnej istoty je nevyhnutný z dôvodu okolností podstatnej a presvedčivej povahy, ako sú základné vady alebo justičný omyl. V posudzovanom prípade takýto základný omyl vyplynul zo svojvoľného názoru nižších súdov, ktorým bolo zasiahnuté do právnej istoty založenej platnými rozhodnutiami prijatými v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Keďže v tomto prípade nebolo prípustné riadne dovolanie, tento exces nebolo možné napraviť a zachovať právnu istotu inak, ako mimoriadnym zásahom zo strany najvyššieho súdu; uvedené potvrdil aj ústavný súd.

29. Čo sa týka námietky ohľadom rovnosti zbraní, vláda uviedla, že aj keď generálny prokurátor konal na základe podnetu štátu, bolo v jeho diskrečnej právomoci rozhodnúť sa, či uplatní svoje procesné právo a podá mimoriadne dovolanie; generálny prokurátor teda nevystupoval v pozícii „súdu“ rozhodujúceho o občianskych právach a záväzkoch. Akokoľvek, sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s argumentáciou generálneho prokurátora a predložiť svoje vyjadrenie najvyššiemu súdu.

30. Súd v prvom rade uvádza, že žaloba o určenie vlastníctva podaná štátom vyústila do rozhodnutia v prospech sťažovateľa a že právoplatný rozsudok bol zrušený po uplatnení mimoriadneho opravného prostriedku. Preto sa musí zistiť, či zásah do pôvodne skončeného konania v posudzovanom prípade bol zlučiteľný so zárukami článku 6 Dohovoru, predovšetkým s princípmi právneho štátu, právnej istoty a rovnosti zbraní, ktoré sú v tomto ustanovení obsiahnuté.

31. Súd nedávno zopakoval aplikovateľné princípy vo svojom rozsudku v prípade DRAFT - OVA a. s. (citovaný skôr, ods. 77 a 78, s ďalšími odkazmi). S odkazom na tento rozsudok Súd považuje za primerané najprv preskúmať, či existovala nejaká okolnosť podstatného a presvedčivého charakteru, ktorá by odôvodnila odklon od princípu právnej istoty, podľa ktorého, ak súdy právoplatne rozhodli o určitej otázke, ich rozhodnutie nemá byť spochybňované.

32. Vláda argumentovala, že pôvodný rozsudok, ktorý uznával sťažovateľovo vlastnícke právo, bol po skutkovej aj právnej stránke nesprávny a ignoroval status quo založené rozhodnutiami prijatými pred takmer sedemdesiatimi rokmi; bol teda postihnutý základnou vadou a musel byť opravený s cieľom zachovať právnu istotu a autoritu štátu. Sťažovateľ uviedol, že to bol štát, kto spochybnil právnu istotu vyplývajúcu z rozhodnutia z 29. septembra 2000.

33. Súd uvádza, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby štátu o určenie vlastníckeho práva k poľnohospodárskej pôde, ktorá kedysi patrila sťažovateľovým predkom, a ktorá bola predmetom konfiškácie v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Otázka, ktorá mala byť v tomto konaní vyriešená, sa týkala nariadenia z roku 1945 o konfiškácii, platnosti konfiškačného rozhodnutia a účinkov zákona č. 180/1995 Z. z. o obnove evidencie na vlastnícke právo. Podľa názoru Súdu sú toto bežné právne otázky, ktoré spadajú do obvyklej súdnej činnosti. Aj keď najvyšší súd konštatoval, že nižšie súdy sa dopustili omylu, keď dospeli k záveru, že konfiškácia nenadobudla účinky, a že vlastnícke právo sťažovateľových právnych predchodcov bolo štátom uznané v priebehu obnovy evidencie, Súd nie je presvedčený o tom, že toto predstavovalo „vadu najzákladnejšieho významu pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, č. 8269/02, ods. 38, 23. júl 2009) alebo akúkoľvek inú chybu alebo justičný omyl, ktoré by odôvodnili zásah do právoplatného rozsudku v posudzovanej veci.

34. Okrem toho, súd uvádza, že predmet sporu v posudzovanom prípade mal pôvod v rozhodnutí vydanom v roku 2000 štátnym orgánom príslušným na obnovu evidencie pozemkov (pozri skôr uvedený odsek 6). Štát ako navrhovateľ v následnom konaní o určenie vlastníctva mal osobitný záujem na výsledku tohto konania, keďže sa usiloval o zmenu uvedeného správneho rozhodnutia, na základe ktorého boli sťažovateľovi predkovia zapísaní ako vlastníci namiesto neho. V tomto konaní, ktorého spravodlivosť nebola spochybnená, mohol štát predložiť akékoľvek argumenty alebo dôkazy na ochranu svojich práv, vrátane tých aspektov, na ktoré neskôr poukázal generálny prokurátor. Za týchto podmienok sa Súd domnieva, že mimoriadne dovolanie možno chápať skôr ako ďalšie odvolanie, alebo inými slovami maskované odvolanie v zmysle judikatúry Súdu (pozri, napríklad, Ryabikh proti Rusku, č. 52854/99, ods. 52, ECHR 2003-IX).

35. Za týchto okolností Súd nezistil žiadne osobitné dôvody na to, aby sa odchyľil od všeobecnej premisy, že podľa princípu právnej istoty, ak súdy právoplatne rozhodli o určitej otázke, ich rozhodnutie nemá byť

spochybňované (Brumărescu proti Rumunsku [GC], č. 28342/95, ods. 61, ECHR 1999-VII). Na tento záver nemá vplyv skutočnosť, či v dôsledku toho napokon sťažovateľ utrpí akúkoľvek skutočnú škodu.

36. Preto došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru. Vzhľadom na tento záver nie je potrebné, aby Súd osobitne preskúmal podstatu námietky týkajúcej sa dodržania princípu rovnosti zbraní.

37. Článok 41 Dohovoru ustanovuje:

„Ak Súd dospeje k záveru, že bol porušený Dohovor alebo jeho protokoly a ak vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, Súd prizná poškodenej strane v prípade potreby spravodlivé zadostučinenie“.

38. Sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu majetkovej škody. Tvrdiac, že utrpel emocionálny stres z dôvodu právnej neistoty, požadoval, aby mu bolo priznaných 7 000 Eur (EUR) z titulu nemajetkovej ujmy.

39. Vláda uviedla, že ak Súd zistí porušenie článku 6 Dohovoru, mal by sťažovateľovi priznať primeranú náhradu.

40. Uskutočniac odhad na spravodlivom základe, Súd priznáva sťažovateľovi z titulu nemajetkovej ujmy 3 900 EUR.

41. Sťažovateľ ďalej požadoval 6 200 EUR na náklady a výdavky vynaložené pred vnútroštátnymi súdmi a pred Súdom. Predložil dokumenty, ktoré potvrdzovali, že musel zaplatiť svojmu právnomu zástupcovi 100 EUR za hodinu právnej pomoci, ktorá celkovo predstavovala 62 hodín.

42. Vláda žiadala Súd, aby sťažovateľovi priznal sumu, ktorá by zodpovedala nákladom a výdavkom, ktoré by boli nevyhnutne vynaložené a boli odôvodnené pokiaľ ide o ich výšku.

43. Berúc do úvahy dokumenty, ktoré má Súd k dispozícii a svoju judikatúru, Súd považuje za primerané priznať sťažovateľovi sumu 2 000 EUR, pokrývajúcu všetky výdavky.

44. Súd považuje za primerané, aby úroky z omeškania vychádzali z minimálnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ku ktorej sa pripočítajú tri percentá.“

25. Podľa ust. § 193 CSP: „Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.“

26. Podľa čl. 2 ods. 1 Základných princíпов CSP: „Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.“

27. Podľa čl. 2 ods. 2 Základných princíпов CSP: „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.“

28. Podľa čl. 3 ods. 1 Základných princíпов CSP: „Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.“

29. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky: „Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.“

30. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky: „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.“

31. Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky: „Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.“.

32. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Právo na spravodlivé súdne konanie: „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.“

33. Podľa Článku 19 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Zriadenie súdu: „Na zabezpečenie plnenia záväzkov prijatých Vysokými zmluvnými stranami v tomto dohovore a jeho protokoloch sa zriaďuje Európsky súd pre ľudské práva, ďalej len „súd“. Súd vykonáva svoju funkciu permanentne.“.

34. Podľa Článku 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Závaznosť a vykonávanie rozsudkov: „Vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami.“.

35. Po vykonanom dokazovaní sa súd prvej inštancie, s poukazom na právny význam, závažnosť a dopad rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 19. mája 2020, primárne zaoberal týmto rozsudkom a z neho vyplývajúcich konzenkvencií pre súd. Odvolací súd má za to, že v rámci výkonu rozsudku je potrebné napraviť závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom, ak tieto neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným Európskym súdom pre ľudské práva, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou, či priznaným spravodlivým zadosťučinením Európskeho súdu pre ľudské práva boli odstránené závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom. Z tohto pohľadu bolo teda potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že náprava dôsledkov porušenia má spočívať v navrátení práv žalovaných do situácie, v ktorej sa nachádzali pred porušením ich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v ich prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

36. S ohľadom na predmet sporu, ako aj skutočnosť, že žalovaní v 1. až 4. rade sú ako podielovní spoluvlastníci evidovaní v katastri nehnuteľnosti v kat. úz. E. ktorí predmetné spoluvlastnícke podiely nadobudli dedením po svojich právnych predchodcoch, pričom až v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a jeho právneho názoru vysloveného v tomto rozhodnutí došlo k zrušeniu rozhodnutia okresného a krajského súdu, čím žalovaní v 1. až 4. rade, napriek existencii právoplatných súdnych rozhodnutí, stratili právnu istotu ohľadne vlastníckeho práva k majetku a reálne im teda hrozí, že ďalšími súdnymi rozhodnutiami slovenských súdov bude určené vlastnícke právo žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam, čím bude zasiahnuté do majetkovej sféry žalovaných v 1. až 4. rade, odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvej inštancie, a to, že priznaným spravodlivým zadosťučinením vo výške 3.900,- Eur neboli odstránené závažné dôsledky porušenia práv sťažovateľa zaručených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že suma 3.900,- eur, ktorú Európsky súd pre ľudské práva priznal sťažovateľovi, bola priznaná titulom nemajetkovej ujmy a nie ako náhrada majetkovej škody, ktorá by žalovaným reálne vznikla v dôsledku rozhodnutia priaznivého pre žalobkyňu. Zásah do majetku žalovaných, ku ktorému by došlo pri aplikácii právnych záverov Najvyššieho súdu SR vzťahujúcich sa k danej veci, by mohol byť považovaný za súladný so zákonom a slúžiaci verejnému záujmu, nebyť rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 19. mája 2020 o porušení práv sťažovateľa podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a záverov, ktoré z neho vyplývajú.

37. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s podrobným a dostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie na základe akých dôvodov rozhodol zhodne, ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 9. novembra 2011, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov

reštituovať postavenie žalovaných navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzali pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v ich prospech a povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k žalovaným.

38. Odvolací súd pre úplnosť dopĺňa, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 47 a 48 sa týka vlastného právneho záveru, ktorý prijal súd prvej inštancie ešte vo svojom prvom rozsudku č. k. 6C/176/2009-403 zo dňa 09.11.2011, ktorý bol uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 zrušený. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že v zmysle ust. § 455 CSP je viazaný právnymi závermi dovolacieho súdu, ktoré nekorešpondovali so závermi súdu prvej inštancie a ani odvolacieho súdu, no súčasne zohľadnil aj ust. § 193 CSP, v zmysle ktorého je viazaný aj rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 19. mája 2020 vo veci Bosits proti Slovenskej republike. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že uvedeným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva je viazaný aj odvolací a dovolací súd, pričom práve týmto rozhodnutím bolo konštatované porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 12/2014 zo dňa 29.09.2015 ako dovolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené tak súd prvej inštancie rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 9. novembra 2011 potvrdzujúc záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie žalovaných navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzali pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku vydaného v ich prospech a pre úplnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bodoch 47 a 48 v stručnosti poukázal na dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby prvýkrát.

39. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

40. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd považoval odvolanie žalobkyne za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako aj súvisiaci výrok o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Žalovaní totiž boli v konaní úspešní. Upresnil iba vo výroku o trovách konania konštatovanie, že o výške priznaných trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré v zmysle ut. § 262 ods. 2 CSP vydá súdny úradník.

41. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

42. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).